

Udskrift af dombogen

DOM

Afsagt den 21. december 2016 i sag nr. BS 154-245/2015 og BS 154-1098/2015:

Advokat [A]
[Adresse]

mod
Advokatnævnet
Kronprinsessegade 28
1306 København K

Sagens baggrund og parternes påstande

Disse sager, der er anlagt henholdsvis den 20. februar 2015 og den 27. juli 2015 drejer sig om prøvelse af Advokatnævnets kendelser af henholdsvis den 22. januar 2015 og den 26. juni 2015.

Forhenværende advokat [A] har nedlagt endelig påstand om, at Advokatnævnets kendelser af af henholdsvis den 22. januar 2015 og den 26. juni 2015 ophæves, subsidiært formildelse af den idømte sanktion.

Advokatnævnet har nedlagt påstand om stadfæstelse af Advokatnævnets kendelser af den 22. januar 2015 og den 26. juni 2015.

Oplysningerne i sagen

Denne dom indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a, stk. 2.

BS 245/2015:

Advokatnævnet afsagde den 22. januar 2015 kendelse i en klage over forhenværende advokat [A]. Følgende fremgår af kendelsen:

"K E N D E L S E

Sagens parter:

I denne sag har [E] klaget over advokat [A], [bynavn].

Sagens tema:

[E] har klaget over, at advokat [A] har tilsidesat god

advokatskik ved at have repræsenteret [P] og [W] i forbindelse med en retssag mod [E], selvom [E] tidligere er blevet bistået af advokat [D], der efter [E]s opfattelse arbejder i samme advokatvirksomhed som advokat [A].

Datoen for klagen:

Klagen er modtaget i Advokatnævnet den 7. juli 2014.

Sagsfremstilling:

Det fremgår af sagen, at [E] som udlejer indgik en lejekontrakt for en tidsbegrænset periode på 2 år med [P] og [W]. Lejemålet angik et enfamiliehus, og begyndte den 1. juni 2011.

Ved rekommanderet brev af 27. marts 2013 opsagde [P] og [W] lejemålet. Den 30. april 2013 afholdt parterne flyttesyn.

I maj måned rettede [E] henvendelse til advokat [D] fra [Advokatfirmaet Y] med henblik på at opnå hans bistand i forbindelse med sagen. Advokat [D] gennemgik i den forbindelse lejekontrakten, opgørelse over diverse mangler ved lejernes fraflytning og diverse dokumenter samt afholdt et møde med [E] den 14. maj 2013.

Efter det oplyste blev det på mødet aftalt, at hvis sagen skulle i huslejenævnet, skulle [E] selv føre sagen. Advokat [D] skulle ikke foretage sig yderligere.

Den 14. maj 2013 sendte [E] en flytteafregning til [P] og [W]. I forbindelse med flytteafregningen fremsatte [E] en række krav, der vedrørte såvel udendørs som indendørs forhold ved lejemålet. Det samlede krav beløb sig til ca. 79.000 kr., og [E] modregnede i første omgang kravet i det af [P] og [W] indbetalte depositum.

[P] og [W] rettede i anledning af sagen henvendelse til LLO. Flytteafregningen blev herefter indbragt for huslejenævnet, der den 18. november 2013 afsagde kendelse i sagen. Huslejenævnet kom efter det oplyste til det resultat, at [P] og [W] ”nok havde efterladt mangler for mere end deres depositum”.

[P] og [W] rettede herefter henvendelse til advokat [A], som er enejer af advokatfirmaet [A], der har adresse på [...] i [bynavn]. [Advokatfirmaet Y], som er ejet og drevet af advokat [D], har samme adresse.

Advokat [A] rettede henvendelse til [E] med henblik på at afsøge mulighederne for forlig. Da [E] imidlertid afviste dette, udtog advokat [A] på vegne af sine klienter, [P] og [W], stævning mod [E] ved [byretten]. Sagen blev behandlet efter retsplejelovens kap. 39 om småsager.

Under sagens forberedelse gjorde advokat [F], der repræsenterede [E], advokat [A] opmærksom på, at der efter hendes opfattelse forelå en interessekonflikt, idet advokat [D] tidligere havde bistået [E].

Advokat [A] kontaktede på den baggrund advokat [D] for

at få afklaret, om advokat [F]s oplysninger var korrekte. Advokat [D] bekræftede i al væsentlighed oplysningerne om, at han havde afholdt et møde med [E], og at han havde set en liste over mangler, som [E] ville gøre gældende over for [P] og [W]. På den baggrund fremsendte advokat [A] en e-mail til advokat [F] og [byretten], hvori han anmodede om et telefonisk retsmøde om sagen og anmodede advokat [F] om at fremkomme med oplysninger om substansen i indsigelsen. Advokat [F] besvarede trods flere rykkere ikke denne anmodning.

Primo august 2014 udtrådte advokat [A] af sagen. [P] og [W] mødte herefter selv til hovedforhandlingen.

[Byretten] afsagde den 27. august 2014 dom i sagen, hvorved [E] blev tilpligtet at betale 5.356 kr. med tillæg af procesrente til [P] og [W].

Parternes påstande og anbringender:

Klager:

[E] har påstået, at advokat [A] har tilsidesat god advokatskik ved at have repræsenteret [P] og [W] i forbindelse med retssagen, selvom advokat [D] havde rådgivet [E] tidligere i sagens forløb.

[E] har til støtte herfor gjort gældende, at advokat [D] arbejder i samme advokatfirma som advokat [A] og derfor har befundet sig i en interessekonflikt, og at advokat [A] flere gange er blevet gjort opmærksom på, at advokat [D] tidligere har været involveret i sagen.

Indklagede:

Advokat [A] har påstået frifindelse og har til støtte herfor særligt anført, at han ikke arbejder i samme advokatfirma som advokat [D].

Advokat [A] har til støtte herfor anført, at han og advokat [D] driver hver deres advokatvirksomhed: Advokat [A] i advokatfirmaet Adv. [A] og advokat [D] i Advokatfirmaet [Y]. De to advokatvirksomheder har hverken fælles ansatte, bogføring, bank, telefon, fax, e-mail, revisor mv. Det eneste fællestræk er, at virksomhederne har samme adresse, idet advokat [D] lejer et kontor hos advokat [A] og betaler husleje herfor samt for delvis brug af mødelokale og køkken. Advokat [A] har endvidere gjort gældende, at advokatvirksomhedernes brevpapir og skiltning ved kontoret ikke giver anledning til forveksling for klienter og andre forbrugere.

Advokatnævnets behandling:

Sagen har været behandlet på et møde i Advokatnævnet med deltagelse af 5 medlemmer.

Nævnets afgørelse og begrundelse:

Det følger af retsplejelovens § 126, stk. 1, at en advokat skal udvise en adfærd, der stemmer med god advokatskik.

Advokatnævnet lægger i overensstemmelse med advokat [A] oplysninger til grund, at advokat [D] havde lejet sig ind hos advokat [A], fordi det var aftalt, at advokat [D] skulle overtage advokat [A]s advokatforretning.

Under disse omstændigheder finder Advokatnævnet, at advokat [A] har befundet sig i en interessekonflikt i forbindelse med sin varetagelse af retssagen for [P] og [W]. Advokat [A] har derfor tilsidesat god advokatskik.

Advokat [A] er tidligere ved Advokatnævnets kendelse af 28. maj 2014 pålagt en bøde på 10.000 kr. og ved nævnets kendelse af 28. november 2014 er advokat [A] pålagt en bøde på 15.000 kr. Forholdet i nærværende sag er begået både før og efter førstnævnte afgørelse og før sidstnævnte afgørelse, hvorfor sanktionen for en del udgør en tillægssanktion.

Advokatnævnet pålægger på den baggrund i medfør af retsplejelovens § 147 c, stk. 1, advokat [A] en tillæggsbøde på 10.000 kr.

Advokat [A] kan indbringe afgørelsen for retten inden 4 uger efter modtagelsen af kendelsen, jf. retsplejelovens § 147 d.

Herefter bestemmes:

Advokat [A] pålægges en bøde, som tildels er en tillæggsbøde, på 10.000 kr. "

BS 1098/2015:

Advokatnævnet afsagde den 26. juni 2015 endelig kendelse i en klage over forhenværende advokat [A]. Følgende fremgår af kendelsen:

"K E N D E L S E

Sagens parter:

I denne sag har [klager] klaget over advokat [A], [bynavn].

Sagens tema:

[Klager] har klaget over, at advokat [A] har tilsidesat god advokatskik ved i en boligretssag at have udtaget stævning mod en forkert sagsøgt, ved efterfølgende egenhændigt at have hævet sagen, ved ikke på anmodning at have anmeldt et erstatningskrav til sit forsikringselskab og efterfølgende at have fortiet det, da det skete og ved i forbindelse med klagesagen at have rettet henvendelse til advokat [B], der repræsenterede [klager] under en erstatningssag anlagt mod advokat [A].

Datoen for klagen:

Klagen er modtaget i Advokatnævnet den 21. august 2013 og er udvidet den 28. maj 2014 samt den 29. august 2014.

Historik:

Ved Advokatnævnets kendelse af 28. november 2014 (bilag A) blev advokat [A] pålagt en bøde på 15.000 kr.

Advokat [A] var forud herfor ved Advokatnævnets kendelse af 28. maj 2014 blevet pålagt en bøde på 10.000 kr.

Advokatnævnet har af egen drift besluttet at genoptage sagen, idet nævnet er blevet opmærksomt på, at der ved fastsættelse af sanktionen i kendelsen af 28. november 2014 ikke er taget højde for princippet i straffelovens § 89.

Sagsfremstilling:

Det fremgår af sagen, at [klager] med virkning fra den 1. januar 2010 lejede lejligheden [adresse], [postnummer], [bynavn]. Lejeaftalen blev i første omgang indgået mundtligt med advokatfirmaet [X]. Da skriftlig lejekontrakt senere fremkom, var [klager] på flere punkter uenig i indholdet. [Klager] indbragte sagen for Huslejenævnet for [bynavn] Kommune. Huslejenævnet traf den 9. december 2011 afgørelse om, at den gældende årlige leje for lejemålet kunne fastholdes, idet lejen skønnedes at svare til, hvad der betales for tilsvarende lejemål med hensyn til beliggenhed, art, størrelse, kvalitet, udstyr og vedligeholdelsesstand. Huslejenævnet fandt endvidere ikke grundlag for at give medhold i en påstand om ændring af lejekontrakten vedrørende spørgsmålet om indvendig vedligeholdelse.

[Klager] anmodede derefter advokat [A] om at indbringe Huslejenævnets afgørelse for boligretten, hvilket skete ved stævning af 5. januar 2012 til [byretten]. Sagen blev anlagt mod [fond]. Der opstod et formalitetsspørgsmål, idet [fond] gjorde gældende, at sagen ikke var anlagt mod rette sagsøgte, idet udlejer af lejligheden var Ejendomsselskabet [Q] ApS.

Spørgsmålet om rette sagsøgte blev drøftet af [klager] og advokat [A], idet [klager] bl.a. ved e-mail af 14. februar 2012 kom med sine betragtninger om, hvem der var rette sagsøgte i sagen.

Advokat [A] anmodede retten om tilladelse til at ændre partsangivelsen til Ejendomsselskabet [Q] ApS. Den 5. juli 2012 afslog retten denne anmodning. Rettens afgørelse blev ikke kæret.

Den 25. juli 2012 hævdede advokat [A] sagen, og retten bestemte den 17. august 2012, at [klager] skulle betale 18.000 kr. i sagsomkostninger til sagsøgte ([fond]).

Der var efterfølgende korrespondance mellem [klager]s nye advokat, [B], og advokat [A] om et eventuelt erstatningskrav mod advokat [A] i anledning af sagen. Ved brev af 4. marts 2013 opgjorde advokat [B] et erstatningskrav over for advokat [A] på 136.367,28 kr. og opfordrede advokat [A] til at anmelde kravet over for sit ansvarsforsikringsselskab.

Ved stævning af 28. juni 2013 til [byretten] har [klager] påstået advokat [A] dømt til at betale [klager] en erstatning på 136.367,28 kr.

I forbindelse med klagesagens behandling oplyste advokat [A] ved sit brev af 30. september 2013 til Advokatnævnet, at han ville anmelde et erstatningskrav fra [klager] til sit forsikringsselskab.

Advokat [A] anmeldte et erstatningskrav fra [klager] til sit forsikringselskab den 2. december 2013.

Det fremgår af en retsbogsudskrift af 19. marts 2014 fra [byretten], at dommeren efter hovedforhandlingen tilkendegav, at advokat [A] grundet manglende dokumentation for tab ville blive frifundet, såfremt der skulle afsiges dom i sagen. På den baggrund hævdede [klager] retssagen.

Advokat [A] har ved brev af 6. august 2014 skrevet følgende til advokat [B]:

”Den 6. august 2014 har jeg ringet til Dem for at spørge, om De kan huske den forklaring, som [klager] afgav i [byretten] den 19. marts 2014, herunder at han forklarede, at han blev ringet op af mig medens ham var på ferie, og at samtalen bl.a. gik ud på, at den forkert anlagte sag måtte hæves.

De bekræftede straks at kunne huske dette.

Kopi af denne skrivelse vil jeg sende til Advokatnævnet som bilag til den af [klager] indgivne klagesag.

Såfremt De er uenig i mit referat af vor telefonsamtale bedes De snarest fremsende Deres korrektion til Nævnet og til mig. [...]”

Den 1. september 2014 sendte advokat [A] et tilsvarende brev til advokat [C], der repræsenterede ham under erstatningssagen.

Parternes påstande og anbringender:

Klager:

[Klager] har påstået, at advokat [A] har tilsidesat god advokatskik ved i en boligretssag at have udtaget stævning mod en forkert sagsøgt, ved efterfølgende egenhændigt at have hævet sagen, ved ikke på anmodning at have anmeldt et erstatningskrav til sit forsikringselskab og efterfølgende at have fortiet det, da det skete og ved i forbindelse med klagesagen at have rettet henvendelse til advokat [B], der repræsenterede [klager] under en erstatningssag anlagt mod advokat [A].

[Klager] har til støtte herfor bl.a. gjort gældende, at [A] burde have anlagt boligretssagen mod rette sagsøgte, at han burde have orienteret [klager] om muligheden for at kære rettens afslag på tilladelse til korrektion af sagsøgte, og at han ikke uden forudgående drøftelse med [klager] burde have hævet sagen. Advokat [A] har ved sin adfærd afskåret [klager] fra at få prøvet Huslejenævnets afgørelse af 9. december 2011. Han har derved lidt et formuetab, som advokat [A] bør erstatte ham.

[Klager] har oplyst, at han først blev bekendt med ovenstående, da han modtog brev af 31. august 2012 direkte fra advokatfirmaet [X].

Endvidere har [klager] anført, at advokat [A] trods utallige skriftlige henvendelser har afvist sit ansvar, og at hverken en varsling eller indgivelse af stævning medførte, at advokat [A] anmeldte erstatningskravet til sit forsikringselskab. Advokat [A] oplyste i forbindelse med klagesagens behandling ved Advokatnævnet, at han ville anmelde kravet til sit forsikringselskab. Først efter nævnets kendelse af

28. april 2014 har advokat [A] i forbindelse med sin anmodning om genoptagelse oplyst, at han anmeldte kravet den 2. december 2013. [Klager] har gjort gældende, at der herved har været tale om en fortielse og dermed vildledning (manipulation).

[Klager] har endelig gjort gældende, at advokat [A]s henvendelse til advokat [B] den 6. august 2014 var i strid med god advokatskik. I den forbindelse har [klager] endvidere anført, at hverken brevet til advokat [B] eller til advokat [C] kan tillægges bevismæssig værdi under klagesagen.

Indklagede:

Advokat [A] har påstået afvisning og har til støtte herfor gjort gældende, at klagen i det væsentligste angår de samme krav, hvorom [klager] til [byretten] den 28. juni 2013 havde anlagt erstatningskrav mod ham.

Advokat [A] har endvidere gjort gældende, at han i sin tid anlagde boligretssagen mod [fond] efter anvisning fra [klager] selv, hvilken anvisning advokat [A] telefonisk fik bekræftet hos ejendomsadministrator, advokatfirmaet [X]. Videre har han anført, at han hævdede boligretssagen for at begrænse omkostningerne mest muligt, og at [klager] i juli 2012 var telefonisk orienteret om, at [fond] ikke var rette sagsøgte, og at sagen ville blive hævet. Advokat [A] har anført, at [klager] i forbindelse med et retsmøde ved [byretten] den 19. marts 2014 har bekræftet dette.

Endvidere har advokat [A] anført, at han den 2. december 2013 anmeldte den anlagte erstatningssag til sit forsikringselskab. Advokat [A] har oplyst, at han i august 2013 var igennem en kræftoperation, hvilket muligvis medførte en forsinkelse af anmeldelsen, men han afviser, at der har været tale om fortelser, vildledning og manipulation.

Advokat [A] har endelig gjort gældende, at henvendelsen til advokat [B] skete for at oplyse sagen for Advokatnævnet og derved varetage egne interesser, samt at advokat [B] ikke repræsenterede [klager] på tidspunktet for henvendelsen.

Advokatnævnets behandling:

Sagen har været behandlet på et møde i Advokatnævnet med deltagelse af 5 medlemmer.

Nævnets afgørelse og begrundelse:

Det følger af retsplejelovens § 126, stk. 1, at en advokat skal udvise en adfærd, der stemmer med god advokatskik.

Hæve af sagen

Parterne er uenige om, hvorvidt advokat [A] telefonisk drøftede spørgsmålet om hæve af sagen med [klager] i juli måned 2012, herunder om [klager] var indforstået med, at sagen blev hævet.

For en advokat er det en helt central opgave at rådføre sig med sin klient, hvis advokaten vurderer, at klientens sag bør hæves, med henblik på at sikre, at klienten har mulighed for at varetage sine interesser. Det kan således have en retsfortabende virkning for klienten, hvis advokaten hæver sagen uden klientens godkendelse.

Det er på denne baggrund Advokatnævnets opfattelse, at advokaten som den professionelle part har pligt til at sikre sig, at hans klient er indforstået med at hæve sagen, og at bevisbyrden for, at det er tilfældet, påhviler ham.

Nævnet lægger herved vægt på, at klienten ikke har nogen mulighed for at bevise advokatens undladelse, og det er derfor op til advokaten selv at sikre sig beviset for, at klienten har været indforstået med, at sagen blev hævet – f.eks. i form af skriftlighed.

Advokat [A] har ved udelukkende at fremlægge sit eget brev til advokat [B] af 6. august 2014 ikke løftet sin bevisbyrde for, at han i juli måned 2012 drøftede spørgsmålet om hæve af sagen med [klager], og at [klager] var indforstået med, at sagen blev hævet. Advokat [A] har således tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

Forkerte sagsøgte

Ifølge retsplejelovens § 147 b skal klager indgives inden 1 år efter, at klageren er blevet bekendt med det forhold, som klagen vedrører. Nævnet kan dog behandle en klage, der er indgivet senere, når fristoverskridelsen findes rimeligt begrundet.

Det er Advokatnævnets opfattelse, at [klager] tidligst, da han fik meddelelse om [byretten]s afgørelse af 5. juli 2012, blev bekendt med, at [fonden] ikke var rette sagsøgte. Det ændrer ikke ved denne vurdering, at advokat [A] og [klager] allerede i februar 2012 drøftede, hvem der var rette sagsøgte.

Der er mellem parterne uenighed om, hvorvidt [klager] allerede under en telefonsamtale med advokat [A] i juli 2012 fik meddelelse om [byretten]s afgørelse af 5. juli 2012, eller om han først fik meddelelse om afgørelsen ved brev af 31. august 2012 fra advokatfirmaet [X].

Det er afgørende for klagens rettidighed, om [klager] fik meddelelsen i juli 2012 eller den 31. august 2012. Henset til dette uafklarede forhold, dispenserer Advokatnævnet for en eventuel fristoverskridelse og behandler klagen.

Advokatnævnet finder, at advokat [A] ved at have stævnet [fond] uden samtidig at stævne udlejeren Ejendomsselskabet [Q] ApS – eller som minimum at have orienteret [klager] om konsekvenserne ved kun at stævne [fond] – har tilsidesat god advokatskik.

Manglende anmeldelse til forsikringsselskab

En advokat, over for hvem der rejses et erstatningskrav – som ikke kan afvises som åbenbart grundløst – har pligt til at anmelde det rejste krav over for sit ansvarsforsikringsselskab, så snart erstatningskravet rejses over for advokaten.

Advokat [A] anmeldte ikke i umiddelbar forlængelse af [klager]s fremsættelse af erstatningskrav sagen til sit forsikringsselskab, hvorfor han har tilsidesat god advokatskik. At [klager] efterfølgende har hævet erstatningssagen efter en tilkendegivelse fra retten, ændrer ikke herpå.

Derimod har advokat [A] ikke tilsidesat god advokatskik ved ikke at have oplyst Advokatnævnet om, at han anmeldte erstatningskravet til sit forsikringselskab den 2. december 2013, idet han over for nævnet havde oplyst, at han ville anmelde kravet.

Henvendelse til advokat [B]

Advokatnævnet finder, at advokat [A] ved at rette henvendelse til advokat [B] i forbindelse med klagesagen ikke er gået videre, end en berettiget varetagelse af hans interesser i klagesagen tilsiger, hvorfor han ikke herved har tilsidesat god advokatskik.

Idet Advokatnævnet ved at pålægge advokat [A] bevisbyrden i spørgsmålet om hæve af sagen skærper nævnets hidtidige praksis, pålægges advokat [A] i den konkrete sag ikke en sanktion for ikke at have løftet sin bevisbyrde for, at han i juli måned 2012 drøftede spørgsmålet om hæve af sagen med [klager], og at [klager] var indforstået med, at sagen blev hævet.

Advokatnævnet har tidligere ved kendelse af 28. maj 2014 pålagt advokat [A] en bøde på 10.000 kr. for manglende daglig bogføring og regulering af klientbogholderiet 2012.

Da forholdene i nærværende sag er begået forud for afgørelsen af 28. maj 2014, og da en samtidig påkendelse skønnes at ville have medført en forhøjelse af sanktionen, udmåles en tillægssanktion, jf. princippet i straffelovens § 89.

Advokatnævnet pålægger, henset til at der er tale om yderligere to overtrædelser af god advokatskik, i medfør af retsplejelovens § 147 c, stk. 1, advokat [A] en tillæggsbøde på 15.000 kr.

Advokat [A] kan indbringe afgørelsen for retten inden 4 uger efter modtagelsen af kendelsen, jf. retsplejelovens § 147 d.

Herefter bestemmes:

Advokatnævnet fastholder sin tidligere vurdering af sagen i kendelse af 28. november 2014, dog således at advokat [A] pålægges en tillæggsbøde til statskassen på 15.000 kr. "

Der er under sagen forevist billeder af indgangspartiet hos forhenværende advokat [A].

Forklaringer

Der er under hovedforhandlingen afgivet partsforklaring af forhenværende advokat [A] og vidneforklaringer af advokat [D] og [E].

[A] har forklaret blandt andet, at han har drevet advokatvirksomhed i [bynavn], men efter en kræftoperation i 2009 og 2010 satte han sin virksomhed til salg. Han kom i den forbindelse i kontakt med [D], som var interesseret i at overtage virksomheden, hvilket de indgik kontrakt om. [D] havde en virksomhed, der hed [Y], som han tog med.

Han lejede et værelse i [A]s kontorlokaler. De havde intet fællesskab. Alt var delt op.

Han fortalte [D] om sit faste samarbejde med LLO, og sagde, at [D] ikke skulle tage sager for udlejere, når han skulle arbejde for LLO med lejere. Dette har [D] også skrevet under på.

Han kendte ikke til, at [D] havde et møde med advokat [E] i maj. Han fik selv henvist lejerne i samme sag i november. De talte om huslejenævnskendelsen og han rådgav dem til at indbringe den. Han udtog derfor stævning og forsøgte at opnå forlig med [E]. Pludselig hørte han om en interessekonflikt, og det forstod han slet ikke. Han spurgte derfor [D] om, hvem han havde repræsenteret, og hvad der var foregået. Han spurgte ikke om noget fortroligt. [D] oplyste, at han havde haft et møde, og at det var endt med, at han ikke skulle tage sagen. [D] har gennemlæst bilagene i sagen, men han har ikke taget den eller korresponderet med lejerne. Han vurderede derfor efter gennemgang af diverse praksis, at der ikke var en interessekonflikt.

Han udtrådte alligevel af sagen for sine klienter, men det fortryder han i dag.

Han har ikke set [D]s sag, og han vidste ikke, at [D] har sendt en regning til [E] i sagen.

For så vidt angår **BS 1098/2015** har han forklaret, at huslejenævnet havde godkendt udlejers husleje, hvilket lejer var utilfreds med. Lejeren henvendte sig til [A], som påtog sig sagen. Han spurgte udlejerens administrator, hvordan lejen var fastsat, men dette svarede de ikke på. Han rykkede flere gange, men forblev uden svar.

Lejer havde vedholdende angivet udlejer og sagt, at det var dem, der skulle sagsøges. Der stod noget andet på papirerne, men lejeren fastholdt, at han ville sagsøge [fond].

Han forsøgte at komme på tingbogssystemet, men det kunne han ikke.

Han sendte en kopi af stævningen til klienten.

Der kom et brev fra administrator, hvoraf det fremgik, at der var tale om en forkert sagsøgt. Han prøvede at få ændret sagsøgte eller få en oprejsningsbevilling, men han fik afslag på begge dele.

Han ringede til lejer og drøftede sagen. Han sagde, at de ikke kom nogle vegne med sagen, som var anlagt mod en forkert. Lejer var enig i, at sagen skulle hæves, hvilket han gjorde. Samarbejdet sluttede derefter.

Lejer indgav klage og rejste også et betalingskrav mod [A].

Han blev derefter alvorligt syg og var i en omfattende behandling. Sagerne kørte sideløbende. Han skrev til Advokatnævnet, at han nok skulle anmelde sagen til sit forsikringselskab, som gav dækningstilsagn.

Erstatningssagen blev behandlet i marts 2014. Under hovedforhandlingen forklarede lejer, at han telefonisk havde talt med [A] om ophævelsen, men dette blev ikke skrevet ned, da sagen blev forliget. Dommeren tilkendegav, at sagen var grebet ud af den blå luft, og lejeren hævdede derfor sagen.

Han fik på et tidspunkt en bøde for manglende kontroller med sit bogholderi, men der havde ikke været bevægelser på kontiene i perioden 1. januar 2012 til 31. december 2012, og han havde også været alvorligt syg og indlagt på tidspunktet.

[E] har forklaret blandt andet, at han henvendte sig til advokat [D]. Han slog op i [lokal avis] og ringede derfor til advokaten. Derefter havde de et møde på [adresse] i [bynavn]. Kontoret lå på 1. sal. Han går ud fra, at der var skilte ved døren, men han husker ikke nærmere om det. Han husker, at han skulle gennem en port. Forevist billede af indgangsdøren husker han denne. Han erindrer ikke noget om skiltningen. Han mener, at kontoret lå på 1. sal. Forevist billede af døren til kontoret husker han ikke dette. Han havde indtryk af, at der var flere advokater samme sted, men han så ingen andre, da han var der.

Han husker ikke, om han havde sendt noget til advokaten på forhånd, men han havde materialet med, da han kom til mødet. Han ønskede, at [D] skulle hjælpe ham i en sag, hvor lejerne havde misligholdt et lejemål helt forfærdeligt. Han nægtede at give lejerne deres depositum tilbage. Det var dette, som han drøftede med advokat [D]. Han drøftede strategien med [D]. Han bad [D] skrive til lejerne eller LLO om, at han ikke ville betale depositum tilbage. Han ville også have nogle penge for det, der var misligholdt.

[D] skrev et brev til LLO eller lejerne. Han gjorde ikke mere. Der blev aftalt et møde i huslejenævnet. [D] deltog ikke i dette møde.

Han betalte [D] for at skrive brevet, og det er det eneste, [D] har gjort. Han følte sig ikke tilfreds med [D], derfor skulle denne ikke gøre yderligere.

[D] gennemgik hele sagen, og han fik en liste over alt det, der var stjålet i lejemålet.

Han fik en regning fra [D], som han betalte. Han benyttede en anden advokat under retssagen.

Han husker ikke, om [D] havde nogle særlige kommentarer til sagen.

Han talte selv med LLO. Han husker ikke, om [D] eller han selv sendte det brev, som [D] skrev, til LLO eller lejerne. Der er meget korrespondance i sagen. Han er helt sikker på, at [D] skrev et brev i sagen med vidnets krav. Det kan godt passe, at advokat [D] sluttede sagen den 20. maj. Advokat [D] skulle ikke afvente svar fra lejerne eller LLO. Han har ikke det brev, som advokat [D] skrev, så han mener derfor, at advokat [D] ekspederede brevet videre. Advokat [D] fyrede alt skytset af på en gang, og den strategi var han uenig i.

Listen med mangler blev præsenteret for lejerne sammen med det brev, som [D] sendte til LLO eller lejerne.

Foreholdt, at [D] har oplyst over for [A], at han ikke har skrevet et brev, forklarede vidnet, at han ikke forstår dette. Brevet blev sendt til lejerne eller til LLO. Han husker det tydeligt, fordi [D] havde skrevet for meget i brevet i forhold til strategien. Han så brevet og bad om at få det rettet.

Lejerne svarede, at de ikke ville anerkende noget som helst. Han har ikke dette svar.

[D] har forklaret blandt andet, at han husker sagen. Han kendte ikke [E] forud for den konkrete sag. [E] ringede til kontoret og bad om hjælp vedrørende nogle problemer med nogle lejere. De aftalte et møde. [E] med kom lejekontrakten og en liste med mangler.

Han lavede et udkast til en liste med ting, som han vurderede, at [E] kunne medtage over for lejerne. Denne liste sendte han til [E], derefter sluttede han sagen og afregnede.

Der var ting, som han mente, at [E] ikke kunne komme igennem med, og dem skrev han ikke på listen til ham.

Han sendte listen til [E] så denne selv kunne sende listen til lejerne. Han husker ikke, om lejerne havde rejst krav mod [E].

Han har ikke skrevet til lejerne eller LLO. Han har kun udarbejdet listen.

[E] havde ikke rejst krav over for lejerne, da han kom til vidnet. Der var ingen tvist på dette tidspunkt.

Han gennemgik lejekontrakten og [E]s liste med mangler. Der står

ikke i fakturaen, at han har produceret en liste, men det gjorde han.

Han fik ingen personlige oplysninger eller fortrolige oplysninger om [E] på deres møde.

Han mener ikke, at han har talt i telefon med advokat [E] om en interessekonflikt. Han har medbragt [E]s liste og sin egen liste.

Han foreviste sin egen liste, der fremstod som et brev af 14. maj 2013 til [W] og [P] med en mangelsliste. Brevet er underskrevet af [E]. Måske har han fået brevet retur med [E]s underskrift på en vedhæftet mail.

Parternes synspunkter

[A] har under hovedforhandlingen uddybet sine anbringender i påstandsdokumenterne af henholdsvis (BS 245/2015) 18. december 2015 og (BS 1098/2015) af 9. december 2015, hvoraf fremgår blandt andet:

BS 245/2015:

"Sagsøger bestrider at have tilsidesat god advokatskik ved at repræsentere klienterne [P] og [W] under en sag mod deres udlejer, klager [E].

Det bestrides, at advokat [D] havde "bistået" klager. Det er en "kontakt", der resulterede i en aftale om, at advokat [D] netop ikke skulle repræsentere klager under en eventuel kommende sag. Der forelå således ikke et "sideskifte". Det bestrides at advokat [D] modtog andre oplysninger end de oplysninger og krav, klager fremsatte under huslejenævnsagen.

Det bestrides, at advokat [D] arbejdede i samme virksomhed som sagsøger og at aftalen mellem dem er en aftale om kontorfællesskab. Det bestrides, at der var grundlag for at opfatte advokaternes aftale og arrangement som et kontorfællesskab eller som en virksomhed.

Der henvises i øvrigt til det i stævning og replik anførte."

BS 1098/2015:

"Sagsøger bestrider at have tilsidesat god advokatskik i de fire forhold, sagsøgte har kritiseret.

Sagsøger ophævelse af sag BS 150-24/2012, anlagt mod [fond].

Det skal lægges til grund, at sagen var anlagt mod en forkert sagsøgt altså en sagsøgt, der intet mellemværende havde med klienten. Der var således ingen søgsmålsgrund i relation til den forkert sagsøgte.

Nævnets begrundelse er formuleret mhp. det tilfælde, at advokaten ønsker at hæve

en retssag, der ved en fejl er anlagt mod en forkert sagsøgt. Nævnets begrundelse skal derfor afvises.

En klient skal naturligvis orienteres om en sådan fejl, og de virkninger, den kan få, men det er en anden sag og det ændrer ikke ved, at advokaten kan hæve den forkert anlagte sag.

Subsidiært gør sagsøger gældende, at klienten faktisk blev informeret og tiltrådte ophævelsen i en telefonsamtale i juli 2012. Også af denne grund er nævnets kritik uberettiget.

Der henvises til de fremlagte bilag og sagsøgers forklaring.

Det er uden betydning, at nævnet i kendelse af 26. juni 2015 anfører, at der ikke pålægges en sanktion vedr. dette forhold. I kendelse af 28. april 2014 indgik forholdet i sanktionsgrundlaget.

Sagsøger begærer nævnets kritik tilsidesat.

Forkert sagsøgt

Sagsøger bestrider, at det ville være god advokatskik at stævne to sagsøgte samtidigt.

Det er ubestridt, at retsformanden til klagers advokats forslag herom udtalte, at det "ikke var en god ide".

Nævnets kritik skal derfor tilsidesættes.

I kendelse af 28. april 2014 har nævnet fejlagtigt lagt til grund, at klienten "først" med et brev af 31. august 2012 fra modparten blev bekendt med, at [fond] ikke var rette sagsøgte.

En så forsinket information måtte, hvis det var rigtigt, anses for en fejl. Som nævnsskendelsen er affattet må det antages, at denne påståede fejl indgår i sanktionsgrundlaget.

Dette til trods for, at nævnet i sagsfremstillingen på side 2 refererer, at "spørgsmålet om rette sagsøgte havde været drøftet" i februar 2012.

Efter at være blevet gjort opmærksom herpå, har nævnet i kendelse af 26. juni 2015 ændret formuleringen i afgørelsen til, at klienten tidligst blev informeret, da han fik meddelelse om rettens afgørelse af 5. juli 2012, og nævnet tilføjede, at det ikke ændrer ved denne vurdering, at advokat og klient i februar drøftede, hvem der var rette sagsøgte.

Sagsøger gør gældende, at spørgsmålet om rette sagsøgte blev drøftet med klient før sagsanlæg, at stævning udtoges efter klientens og ejendomsadministrators samstemmende oplysninger og klientens ønske, at klient fik stævningskopi til udtalelse og at han blev informeret skriftligt med brev af 10.2.2012.

Der er af nævnet fremsat en kritik, for hvilken ingen begrundelse er givet. Manglende begrundelse er i strid med god forvaltningsskik, og da kritikken strider mod faktum begæres denne kritik tilsidesat.

Anmeldelse til forsikringsselskab

Principalt gør sagsøger gældende, at en anmeldelse til ansvarsforsikringsselskabet er rettidig, også i forhold til en erstatningskrævende, når selskabet anerkender sagen. Det bestrides, at der i så fald foreligger overtrædelse af god advokatskik.

Subsidiært gør sagsøger gældende, at der idet konkrete tilfælde forelå et erstatningskrav, der måtte antages at være åbenbart grundløst.

Der fremkom under erstatningssagens forberedelse ikke argumentation og bevismateriale, der kunne begrunde det fremsatte krav. Selv efter gennemført hovedforhandling med de afgivne forklaringer, kunne retsformanden udtale, at kravet "var grebet ud af den blå luft", hvorefter sagen blev hævet.

Sagsøger gør mere subsidiært gældende, at han under noget af retssagens forløb var hospitalsindlagt og var i omfattende behandling, og dette sammenholdt med, at kravet var ubegrundet og at anmeldelsen til selskabet af dette anerkendtes som rettidig, bør føre til frifindelse."

Advokatnævnet har under hovedforhandlingen uddybet sine anbringender i påstandsdokumenterne af henholdsvis (BS 245/2015) 16. december 2015 og (BS 1098/2015) af samme dato, hvoraf fremgår blandt andet:

BS 245/2015:

"Nærværende sag omhandler en prøvelse efter retsplejelovens § 147 d af Advokatnævnets kendelse af 22. januar 2015 i Advokatnævnets sag 2014-2083, hvor Advokatnævnet har fundet, at der af sagsøger er sket tilsidesættelse af god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

Indholdet af "god advokatskik" fastsættes af Advokatnævnet under kontrol af domstolens prøvelse.

I nærværende sag har Advokatnævnet fundet, at der er sket en tilsidesættelse med følgende begrundelse:

Advokatnævnet lægger i overensstemmelse med advokat [A] oplysninger til grund, at advokat [D] havde lejet sig ind hos advokat [A], fordi det var aftalt, at advokat [D] skulle overtage advokat [A]s advokatforretning.

Under disse omstændigheder finder Advokatnævnet, at advokat [A] har befundet sig i en interessekonflikt i forbindelse med sin varetagelse af retssagen for [P] og [W]. Advokat [A] har derfor tilsidesat god advokatskik.

For retten foreligger spørgsmålene, om der er grundlag for at ændre eller ophæve Advokatnævnets afgørelse om, at sagsøger ved sine handlinger har tilsidesat god advokatskik eller det skal stadfæstes, at sagsøger har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 147 d, stk. 1, 2. pkt.

Prøvelsen omfatter følgende spørgsmål:

Foreligger der et sådant samarbejde mellem sagsøger og advokat [D], at der ved bedømmelse af om der foreligger en interessekonflikt skal ske identifikation mellem advokaterne, således at interessekonflikt for den ene smitter den anden.

For retten foreligger yderligere spørgsmålet, om den af Advokatnævnet fastsatte sanktion er passende fastsat.

Advokatnævnets begrundelse for sanktionen er følgende:

Advokat [A] er tidligere ved Advokatnævnets kendelse af 28. maj 2014 pålagt en bøde på 10.000 kr. og ved nævnets kendelse af 28. november 2014 er advokat [A] pålagt en bøde på 15.000 kr. Forholdet i nærværende sag er begået både før og efter førstnævnte afgørelse og før sidstnævnte afgørelse, hvorfor sanktionen for en del udgør en tillægssanktion.

Advokatnævnet pålægger på den baggrund i medfør af retsplejelovens § 147 c, stk. 1, advokat [A] en tillæggsbøde på 10.000 kr.

Til støtte for den nedlagte påstand, gør sagsøgte følgende synspunkter gældende:

Vedrørende selve tilsidesættelsen

I nærværende sag udgør advokat [A]s og advokat [D]s kontorer for udefra kommende en enhed, og klager har også opfattet det således, at advokaterne arbejdede i samme advokatfirma.

Det fremgår af sagen, at [A] "afhørte" [D] om dennes arbejde, og [D] giver oplysninger om sin klientrelation til [A].

Der er et nært forretningsmæssigt forhold mellem [A] og [D], hvor der er truffet aftale om sidstnævntes overtagelse af [A]s advokatforretning.

Samarbejdet udgør en risiko for og er egnet til hos klienten at skabe frygt for, at oplysninger, der af den ene advokat er erhvervet om vedkommendes forhold, af den advokat i fællesskabet benyttes til repræsentation af modparten i samme sag, eksempelvis af, at [A] kan "afhøre" [D], og at denne giver oplysninger videre.

En sådan risiko og frygt er grundlag for at statuere, at der foreligger en interessekonflikt. [A] burde ved sagens modtagelse have sikret sig, at der ikke forelå en sådan risiko for interessekonflikt. Ved at påtage sig sagen og behandle den – også efter at være gjort opmærksom på forholdet – har advokat [A] tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

Vedrørende sanktionsfastsættelsen

Advokat [A] er tidligere ved Advokatnævnets kendelse af 28. maj 2014 pålagt en bøde på 10.000 kroner.

Ved nævnets kendelse af 28. november 2014 i sag 2013-2576 er advokat [A] pålagt en bøde på 15.000 kroner. Efter afsigelse af kendelsen, der er til prøvelse i nærværende sag, har Advokatnævnet genoptaget sagen, da der ikke ved afgørelsen var taget højde for princippet i straffelovens § 89. Sanktionen forblev 15.000 kroner i bøde. Denne kendelse er efterfølgende indbragt for retten. Kendelsen i sag 2013-2576 har derfor ikke indflydelse på sanktionsfastsættelsen i nærværende sag.

Forholdet i nærværende sag er, som anført i afgørelsen, begået både før og efter førstnævnte afgørelse hvorfor sanktionen for en del udgør en tillægssanktion. Tilsidesættelsen

desættelsen i den tidligere og i nærværende sag er helt adskilte forhold og der ville ved samtidig bedømmelse skulle ske sanktionsfastsættelse for hvert af forholdene og kumulation. Sanktionen er på dette grundlag i medfør af retsplejelovens § 147 c, stk. 1, fastsat til en tillægsgbøde på 10.000 kroner svarende til en "normalbøde" for et enkelt førstegangsforhold. Det gøres gældende, at den fastsatte sanktion er passende fastsat."

BS 1098/2015:

"Nærværende sag omhandler en prøvelse efter retsplejelovens § 147 d af Advokatnævnets kendelse af 26. juni 2015 i Advokatnævnets sag 2013-2576, hvor Advokatnævnet har fundet, at der af sagsøger er sket tilsidesættelse af god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

Indholdet af "god advokatskik" fastsættes af Advokatnævnet under kontrol af domstolens prøvelse.

I nærværende sag har Advokatnævnet fundet, at der er sket en tilsidesættelse med følgende begrundelse:

Det følger af retsplejelovens § 126, stk. 1, at en advokat skal udvise en adfærd, der stemmer med god advokatskik.

Hæve af sagen

Parterne er uenige om, hvorvidt advokat [A] telefonisk drøftede spørgsmålet om hæve af sagen med [klager] i juli måned 2012, herunder om [klager] var indforstået med, at sagen blev hævet.

For en advokat er det en helt central opgave at rådføre sig med sin klient, hvis advokaten vurderer, at klientens sag bør hæves, med henblik på at sikre, at klienten har mulighed for at varetage sine interesser. Det kan således have en retsfortabende virkning for klienten, hvis advokaten hæver sagen uden klientens godkendelse.

Det er på denne baggrund Advokatnævnets opfattelse, at advokaten som den professionelle part har pligt til at sikre sig, at hans klient er indforstået med at hæve sagen, og at bevisbyrden for, at det er tilfældet, påhviler ham.

Nævnet lægger herved vægt på, at klienten ikke har nogen mulighed for at bevise advokatens undladelse, og det er derfor op til advokaten selv at sikre sig beviset for, at klienten har været indforstået med, at sagen blev hævet – f.eks. i form af skriftlighed.

Advokat [A] har ved udelukkende at fremlægge sit eget brev til advokat [B] af 6. august 2014 ikke løftet sin bevisbyrde for, at han i juli måned 2012 drøftede spørgsmålet om hæve af sagen med [klager], og at [klager] var indforstået med, at sagen blev hævet. Advokat [A] har således tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

Forkerte sagsøgte

Ifølge retsplejelovens § 147 b skal klager indgives inden 1 år efter, at klageren er blevet bekendt med det forhold, som klagen vedrører. Nævnet kan dog behandle en klage, der er indgivet senere, når fristoverskridelsen findes rimeligt begrundet.

Det er Advokatnævnets opfattelse, at [klager] tidligst, da han fik

meddelelse om [byretten]s afgørelse af 5. juli 2012, blev bekendt med, at [fond] ikke var rette sagsøgte. Det ændrer ikke ved denne vurdering, at advokat [A] og [klager] allerede i februar 2012 drøftede, hvem der var rette sagsøgte.

Der er mellem parterne uenighed om, hvorvidt [klager] allerede under en telefonsamtale med advokat [A] i juli 2012 fik meddelelse om [byretten]s afgørelse af 5. juli 2012, eller om han først fik meddelelse om afgørelsen ved brev af 31. august 2012 fra advokatfirmaet [X].

Det er afgørende for klagens rettidighed, om [klager] fik meddelelsen i juli 2012 eller den 31. august 2012. Henset til dette uafklarede forhold, dispenserer Advokatnævnet for en eventuel fristoverskridelse og behandler klagen.

Advokatnævnet finder, at advokat [A] ved at have stævnet [fond] uden samtidig at stævne udlejeren Ejendomsselskabet [Q] ApS – eller som minimum at have orienteret [klager] om konsekvenserne ved kun at stævne [fond] – har tilsidesat god advokatskik.

Manglende anmeldelse til forsikringsselskab

En advokat, over for hvem der rejses et erstatningskrav – som ikke kan afvises som åbenbart grundløst – har pligt til at anmelde det rejste krav over for sit ansvarsforsikringsselskab, så snart erstatningskravet rejses over for advokaten.

Advokat [A] anmeldte ikke i umiddelbar forlængelse af [klager]s fremsættelse af erstatningskrav sagen til sit forsikringsselskab, hvorfor han har tilsidesat god advokatskik. At [klager] efterfølgende har hævet erstatningssagen efter en tilkendegivelse fra retten, ændrer ikke herpå.

Derimod har advokat [A] ikke tilsidesat god advokatskik ved ikke at have oplyst Advokatnævnet om, at han anmeldte erstatningskravet til sit forsikringsselskab den 2. december 2013, idet han over for nævnet havde oplyst, at han ville anmelde kravet.

For retten foreligger spørgsmålene, om der er grundlag for at ændre eller ophæve Advokatnævnets afgørelse om, at sagsøger ved sine handlinger har tilsidesat god advokatskik eller det skal stadfæstes, at sagsøger har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 147 d, stk. 1, 2. pkt.

Prøvelsen omfatter, som det fremgår af stævning og Advokatnævnets begrundelse følgende spørgsmål:

Har sagsøger tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1 ved:

- a) at hæve en anlagt retssag uden bemyndigelse fra klienten,
- b) at have udtaget stævning mod en forkert sagsøgte, og ved
- c) ikke straks at have anmeldt et erstatningskrav fra den tidligere klient til sit forsikringsselskab.

Ad a) Hæve af sag

I relation til at sagsøger ikke har løftet bevisbyrden, har Advokatnævnet yderligere anført følgende:

Idet Advokatnævnet ved at pålægge advokat [A] bevisbyrden i spørgsmålet om hæve af sagen skærper nævnets hidtidige praksis, pålægges advokat [A] i den konkrete sag ikke en sanktion for ikke at have løftet sin bevisbyrde for, at han i juli måned 2012 drøftede spørgsmålet om hæve af sagen med [klager], og at [klager] var indforstået med, at sagen blev hævet.

Der *protesteres* mod det af sagsøger nu fremlagt bilag 11, der er dateret 1. september 2014 og ikke fremlagt under sagens behandling ved Advokatnævnet. Ønskes advokat [E]s viden om sagen inddraget i sagen, må dette ske ved almindelig vidneafhøring.

Ad b) Forkerte sagsøgte

Det fremhæves, at sagsøger har været i besiddelse af en lejekontrakt med udlejers navn og en Huslejenævnskendelse, hvoraf udlejer også formodes at fremgå, hvorfor det åbenbart må være sagsøgers, advokatens, opgave, at rådgive klienten omkring et andet valg af sagsøgte og indhente klientens accept af en fravigelse af modpart.

Ad c) Manglende straks anmeldelse til forsikringsselskab af erstatningskrav

Det er ubestridt, at der den 4. marts 2012 rejses erstatningskrav og den 28. juni 2013 udtages stævning mod sagsøger med krav om erstatning. Det i skrivelsen af 4. marts 2012 og i stævningen af 28. juni 2013 anførte kan ikke karakteriseres som "åbenbart grundløst"

Det er ubestridt, at der først 2. december 2012 sker anmeldelse, hvilket ikke er rettidigt i forhold til de pligter, der påhviler sagsøger i medfør af retsplejelovens § 126.

Sanktionen:

Advokatnævnets begrundelse for sanktionen er følgende:

Idet Advokatnævnet ved at pålægge advokat [A] bevisbyrden i spørgsmålet om hæve af sagen skærper nævnets hidtidige praksis, pålægges advokat [A] i den konkrete sag ikke en sanktion for ikke at have løftet sin bevisbyrde for, at han i juli måned 2012 drøftede spørgsmålet om hæve af sagen med [klager], og at [klager] var indforstået med, at sagen blev hævet.

Advokatnævnet har tidligere ved kendelse af 28. maj 2014 pålagt advokat [A] en bøde på 10.000 kr. for manglende daglig bogføring og regulering af klientbogholderiet 2012.

Da forholdene i nærværende sag er begået forud for afgørelsen af 28. maj 2014, og da en samtidig påkendelse skønnes at ville have medført en forhøjelse af sanktionen, udmåles en tillægssanktion, jf. princippet i straffelovens § 89.

Advokatnævnet pålægger, henset til at der er tale om yderligere to overtrædelser af god advokatskik, i medfør af retsplejelovens § 147 c, stk. 1, advokat [A] en tillæggsbøde på 15.000 kr.

Udgangspunktet for sanktionsfastsættelse er en såkaldt "normalbøde" på 10.000

kroner, der gives i tilfælde, hvor der er tale om enkeltstående tilsidesættelser. I nærværende sag er der tale om en flerhed af tilsidesættelser, hvor den ene dog ikke har indvirket på sanktionens størrelse, jf. afgørelsen.

Ved en flerhed af tilsidesættelser fastsættes sanktionen som udgangspunkt ved kumulation, og udgangspunktet for en sanktionsfastsættelse i nærværende sag er derfor en bøde på 20.000 kroner for to forskellige forseelser, som imidlertid efter en samlet vurdering og under hensyntagen til princippet i straffelovens § 89 er nedsat til 15.000 kroner."

Retten begrundelse og afgørelse

BS 245/2015:

Det lægges efter [E] og advokat [D]s forklaringer til grund, at advokat [D] gennemgik en sag for [E], og at han skrev et udkast til et brev indeholdende en mangelsliste, som han havde forholdt sig til og udarbejdet, til lejerne, hvilket brev [E] selv skulle sende til lejerne.

Retten finder herefter, at advokat [D] har været involveret i sagen i en sådan grad, at han må anses for at have ydet rådgivning og bistand til [E]. Denne vurdering understøttes af, at advokat [D] har foretaget afregning af sit arbejde over for [E].

Lejerne i ovennævnte sag rettede på et senere tidspunkt henvendelse til daværende advokat [A], som påtog sig at repræsentere dem i en sag mod [E].

Herefter, og idet [D], da han ydede rådgivning til [E], havde lejet sig ind hos daværende advokat [A], fordi det var aftalt, at han skulle overtage [A]s advokatforretning, finder retten, at [A] ved at påtage sig sagen for lejerne i sagen, hvor advokat [D] tidligere havde ydet rådgivning til udlejer, har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1. Retten har herved navnlig lagt vægt på, at der var et interessefællesskab mellem advokat [D] og daværende advokat [A], idet advokat [D] havde lejet sig ind hos [A] med henblik på at købe dennes advokatvirksomhed, og at disse, der havde fælles indgangsdør, udadtil fremtrådte som samarbejdende advokater.

Idet den pålagte sanktion findes passende, tages Advokatnævnets påstand i sag nr. 245/2015 til følge.

Den omstændighed, at Advokatnævnet ikke i kendelsen har refereret [A]s anbringende om, at der ikke er ydet bistand af [D], kan ikke føre til et andet resultat.

BS 1098/2015:

Det er [A], der har bevisbyrden for, at hans daværende klient i sagen var indforstået med, at sagen blev hævet, eller at spørgsmålet blev drøftet på en sådan måde, at klienten havde mulighed for at varetage sine interesser, såfremt han ikke ønskede, at sagen blev hævet.

Retten finder, at [A] var forpligtet til at drøfte ophævelse af sagen med sin klient uanset, at baggrunden for ophævelsen af sagen var, at sagen ikke var anlagt mod rette sagsøgte.

Retten finder endvidere, at [A] ikke uden yderligere bevisførelse end sin egen partsforklaring har løftet bevisbyrden for, at han drøftede spørgsmålet om ophævelse af sagen om sin klient på en sådan måde, at klienten kunne varetage sine interesser. Der er herved lagt vægt på, at der ikke foreligger dokumentation for, at forholdet blev drøftet med klienten.

Det lægges efter [A]s forklaring til grund, at han selv var usikker på, om [fond] var rette sagsøgte, men at han alligevel udtog stævning mod [fond], fordi klienten ønskede dette. Retten finder, at advokat [A] ved ikke at have orienteret sin klient om konsekvenserne ved alene at stævne [fond], såfremt [fond] ikke var rette sagsøgte, har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

Der blev efterfølgende anlagt en erstatningssag mod daværende advokat [A] med påstand om betaling af et beløb i erstatning, idet det som ansvarsgrundlag var gjort gældende, at [A] ikke havde stævnet rette sagsøgte. [A] anmeldte ikke denne sag til sit forsikringsselskab, idet han fandt, at kravet var åbenbart grundløst.

Retten finder, at søgsmålet mod daværende advokat [A] i anledning af, at han havde udtaget stævning mod en forkert sagsøgt, ikke kunne afvises som åbenbart grundløst, hvorfor daværende advokat [A] efter vedtægten for Det Danske Advokatsamfund havde pligt til at anmelde kravet til sit forsikringsselskab. Det ændrer ikke herved, at sagen blev hævet efter en tilkendegivelse fra dommeren i sagen.

Idet den pålagte sanktion findes passende, tages Advokatnævnets påstand i sag nr. 1098/2015 til følge. Retten tiltræder, at bøden er udmålt som en til-lægsbøde, jf. princippet i straffelovens § 89 og retsplejelovens § 147, stk. 1.

Efter sagernes udfald, karakter og omfang skal [A] betale 20.000 kr. i sagsomkostninger til Advokatnævnet. Beløbet udgør et passende beløb til dækning af Advokatnævnets udgift til advokatbistand.

Thi kendes for ret:

Advokatnævnets kendelser af 22. januar 2015 i sag 2014-2083 og 26. juni 2015 i sag 2013-2576 stadfæstes.

[A] skal inden 14 dage betale 20.000 kr. i sagsomkostninger til Advokatnævnet. Sagsomkostningsbeløbet forrentes efter rentelovens § 8 a.

Betina Heldmann
dommer

Udskriftens rigtighed bekræftes.
Retten i Lyngby, den 22. december 2016.

Cecilie Simone Sommer, Retsassistent